

РЕШЕНИЕ

№ 38802

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6967** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Б. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез процесуален представител адв. Т. Т. с посочен съдебен адрес в [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Заповед № 26-4332-002471 от 18.05.2026 г., издадена от Е. Л. Б. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

В жалбата се твърди нищожност на оспорената заповед като издадена от некомпетентен орган. Изложени са доводи за незаконосъобразност на същата, постановена в противоречие с материалния закон и целта на закона; при липса на умисъл от страна на дееца; при допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила: заповедта е подписана само от един свидетел, както и на жалбоподателя не е предоставена възможност да направи възражение срещу издадения акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Оспорващият счита, че възприетата от органа фактическа обстановка не кореспондира с действителността. Твърди, че не е извършил твърдяното нарушение. Претендира отмяна на заповедта и присъждане на разноски по списък.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на

вътрешните работи (СДВР), не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.05.2026 г. срещу А. Б. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 5069812, за това, че на същата дата в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към ул. „Д-р Й. Й.“ управлява личния си автомобил марка БМВ 323 ЦИ, рег. [рег.номер на МПС], като водачът използва пътищата, отворени за обществено ползване не по предназначението за превоз на хора и товари. В АУАН е отразено, че водачът извежда автомобила, който управлява извън контрол чрез презавиване и загуба на сцепление на задните гуми – „дрифт“. По време на „дрифта“ задната част на автомобила се движи неконтролируемо вляво и дясно по платното за движение като рязко подава газ, довеждайки до загуба на сцепление на гумите с пътя. Прието е, че с тези действия водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 ЗДвП. С АУАН са иззети като доказателства СУМПС на водача с №[ЕИК] и СРМПС №[ЕИК].

При така описаните в АУАН данни е издадена процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП, с която за извършеното от жалбоподателя нарушение на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Разпитани са свидетелите Н. В. С. и П. М. Т., чиито сведения са подробно отразени в протокола от проведеното съдебното заседание.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На основание чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 48/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 ЗДвП, сред които по т. 1 – полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 47 Заповед № 513з-14431/01.12.2025 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Не е налице релевираната в жалбата нищожност на ЗППАМ.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Актът посочва конкретно нарушената разпоредба, включена в състава на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. В ЗППАМ словесно е описано извършеното от жалбоподателя нарушение – водачът използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, конкретно - извежда автомобила, който управлява извън контрол чрез рязко подаване на газ, презавиване и загуба на сцепление на задните гуми с пътя, вследствие на което задната част на автомобила се движи неконтролируемо вляво и дясно по платното за движение. Констатираното неправомерно поведение е квалифицирано в АУАН по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, а този състав на нарушението е в диспозицията на санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, предвидена като елемент от фактическия състав на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. Нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП не е отразено в ЗППАМ, но съдържанието на разпоредбата е възпроизведена в словесното ѝ съдържание, поради което неоснователно е възражението в жалбата, че оспорващият не е запознат в какво нарушение е обвинен, още повече че процесуалното му поведение и направените доказателствени искания са все в посока да опровергават констатациите за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2, респ. чл. 175а, ал. 1, изр. първо, предл. второ ЗДвП.

Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила.

Несподелима е тезата за порочност на АУАН, вследствие на която оспорващият бил лишен от възможността да организира защитата си. Не намира подкрепа в доказателствата по делото твърдението на жалбоподателя в съдебното заседание, че е имал възражения срещу АУАН, но в момента на съставяне му не му е била предоставена възможност да ги изрази. Видно от доказателствата по делото, жалбоподателят е подал писмено възражение срещу съставения АУАН, депозирано на 22.05.2026 г. пред началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно на този етап от производството жалбоподателят е реализирал в пълен обем правото си на защита.

По материалната законосъобразност на акта:

Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца. Според включената в състава на мярката по чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "з", подб. "дд" ЗДвП разпоредба на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Съдът намира, че в случая издателят на акта е провел пълно доказване на основния релевантен за спора факт – използване на пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. При условие, че формалната доказателствена сила на АУАН № 5069812/15.05.2026 г., съставен от оправомощено длъжностно лице на службите за контрол при СДВР не е

опровергана, по аргумент на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, вр. с чл. 40 ЗАНН, административният орган е установил съществуването на възприетите при произнасянето му факти и обстоятелства. В този аспект ангажираните пред съда от страна на жалбоподателя гласни доказателства не опровергават наличието на юридическия факт, правопораждащ прилагането на процесната ПАМ. Свидетелските показания на Н. С. – майка на жалбоподателя и П. Т. – приятел и съученик на извършителя на нарушението, са с ниска степен на достоверност предвид тяхната възможна заинтересованост от изхода на делото (А...: чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК).

В случая доказателствената стойност на АУАН не би могла да бъде опровергана и от поисканата с жалбата автотехническа експертиза. Съгласно чл. 195, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК, експертиза се назначава, когато за изясняване на конкретни въпроси по делото са необходими специални знания. В конкретния случай поставените от жалбоподателя задачи не обосновават необходимост от експертно изследване.

Първият въпрос е поставен хипотетично и предполага установяване на причинно-следствена връзка, без да са посочени конкретни обективни технически данни, въз основа на които вещото лице да извърши измервания на пътното платно и завоя, следи от гуми, точно местоположение и дължина на следите, скорост на движение, техническо състояние на автомобила към момента, конкретни данни за настилката и други обективни параметри. При липса на такива изходни данни едно експертно заключение би се основало преимуществено на предположения.

Вторият въпрос като цяло не е предмет на автотехническа експертиза. Вещото лице може да даде заключение по технически въпроси, но не може да установява психичното отношение на водача към извършеното, неговия умисъл, намерение или цел, още повече, че субективното отношение на адресата на ПАМ е извън преценката за нейната законосъобразност, респективно не е елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 1 ЗДвП.

По въпроса дали е извършено управление „извън контрол чрез презавиване и загуба на сцепление“, този въпрос фактически съдържа предварително заложена версия на твърдяното нарушение – „презавиване“, „загуба на сцепление“, движение вляво и вдясно и подаване на газ. Експертизата не може да бъде средство за установяване на факти чрез предпоставяне на самите факти, които трябва да бъдат доказани. Вещото лице следва да изследва предоставените му обективни материали и да направи технически изводи в рамките на поставената задача, а не да замества доказването на основния спорен факт. При това положение заключението не би допринесло за изясняване на делото.

По въпроса за статута на улицата зад комплекс „Joy Station“: съгласно чл. 2, ал. 1 ЗДвП, отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Тази разпоредба, съпоставена с дефиницията на „път“ в § 6, т.1 ЗДвП сочи, че постановеният въпрос не е необходим, не би допринесъл за изясняване на правния спор, и не налага извършване на автотехническа експертиза.

С оглед изложеното съдът намира, че отразените в АУАН фактически обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя. Оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материалноправни норми. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал посоченото в заповедта МПС и е използвал пътищата, отворени за обществено ползване за други цели. Несъмнено в случая е била нарушена нормата на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, която урежда забраната за водачите на МПС да използват път, отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за

превоз на хора и товари. С това свое действие жалбоподателят е извършил нарушение на ЗДвП, чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл. 175а, ал. 1 ЗДвП се предвижда съответно наказание и за което се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ ЗДвП.

Следва да се посочи също така, че е нормално и естествено наложената мярка да създава неудобство за водача на МПС, спрямо когото е приложена, т. к. в противен случай от налагането ѝ не би имало смисъл. Предвидената мярка е израз на държавната политика насочена към ограничаване и преустановяване управлението на МПС по начин, опасен за другите участници в движението, което е обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали по пътищата вследствие на това негативно явление. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на конкретния вид правонарушения. Крайният резултат е осуетяване на възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение, чрез препятстване възможността на нарушителя да управлява МПС за определен период от време.

Предвид изложеното съдът приема, че така подадената жалба се явява неоснователна. Оспорваната заповед е издадена от компетентен и надлежно овластен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Спазена е също и целта на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София-град, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. С. срещу Заповед № 26-4332-002471 от 18.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.